

РЕШЕНИЕ

№ 125

гр. Русе, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мария Велкова

при участието на секретаря Иванка Венкова
като разгледа докладваното от Мария Велкова Гражданско дело №
20234500100372 по описа за 2023 година

Предявен е иск за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди с правно основание **чл.79, ал.1 от ЗЛОД**.

Ищецът Т. С. Т. твърди, че бил земеделски производител и стопанисвал и обработвал земеделски земи в землището на с.С., Община И., обл.Р. През стопанската 2022/2023 година, съгласно анкетна карта на Областна служба „Земеделие“- гр.Р., споразумение №РД-05-50-12/30.08.2022г. за ползване на земеделските земи в землището на с. С., местността „Пъзневица“ и приложените към тях кадастрални карти, в предоставения му земеделски имот, комасиран в БЗС №65509-725-4/216803/, с площ 71.54 ха /715.4 дка/ засял пшеница. От опита си в предходни години знаел, че през зимните месеци февруари- март, когато поникнела пшеницата, изгладнелите див животни- див свине, я нападали, изравяли и унищожавали. Затова сключил договор за охрана с охранителна фирма „Т.К.“ ЕООД- Ц.К. за денонощна, непрекъсната охрана на горепосочения блок. Набезите не закъсняли. С непрекъснат, денонощен обход от патрули от охранителната фирма, както и от него служители му, както и чрез употреба на пиротехнически средства за вдигане на шум, пръскане с препарати /репеленти/ с миризми, прогонващи дивеча, изстрели с оръжие във въздуха, дивечът бил прогонван временно.

Охраняващите забелязали, че дивите свине винаги идвали откъм територията на намиращата се в съседство дивечовъдна станция „Батаклията“, стопанисвана от ответника и след прогонване се прибирали пак там. На 08.02.23 г. масиран набег на стада диви животни- диви свине, идващи от същата посока, нападнали посевите на горепосочения блок и унищожили значителна част от тях. Същото било положението и със съседните блокове.

На 09.02.2023г. подал заявление №РД-12094/09.02.2023г. по чл.117 от ППЗЛОД до Директора на РДГ- гр.Русе с искане за установяване на нанесените щети от дивеча. Със Заповед №29/24.02.2023 г. на Директора на РДГ- гр.Русе била назначена комисия, която на 07.03.2023г. посетила процесния БЗС, извършила оглед и установила, че значителна площ от засетия с пшеница блок била компрометирана /увредена/. Установени били значителни участъци и ивици с ровове с различна ширина и с дълбочина от 10- 40 см, което правило терена практически необработваем. Заключение на комисията било, че били унищожени 100 % от посевите в 30.6 ха /300.6 дка/, което представлявало 42% от площта на блока, целият от 71.54 ха /715.4 дка/. От характерните следи /дири/ и фекалии, констатацията била, че щетите били нанесени от диви свине като изрично било установено, че нямало следи от селскостопански животни. Било посочено, че към засетия процесен участък имало ясно и трайно видими и силно изразени две дивечови пътеки, които идвали от и водели до наблизко намиращата се дивечовъдна станция „Батаклията“, която се стопанисвала от ответника. В счетоводството му били направени изчисления на направените разходи за засяване на процесния участък, поискани били сведения за средния добив на пшеница в региона от ОД „Земеделне“- гр.Русе, както и справка за усреднените изкупни цени на пшеницата за Русенска област от системата за агропазарна информация /САПИ/ и било изчислено, че щетите възлизали на 104 816,28 лв. Поискал от ответника доброволно да заплати горепосочената сума, но до настоящия момент не постъпило плащане.

Съобразно чл. 79 от ЗЛОД и ППЗЛОД отговорен за вредите, причинени от дивеч, бил стопанисващият дивеча. Процесният земеделски блок бил в землището на с.Сваленик, в района на Ловна дружина- Сваленик, член на ЛРС „Ф.Т.“- гр.Русе. Констатациите на Комисията били, че съобразно следите и дивечовите пътеки, както и сведенията от очевидци- охрана и негови служители, щетите били нанесени от дивеч, обитаващ намиращата се в

съседство дивечовъдна станция „Батаклията“, която се стопанисвала от ответника и същият носел отговорността за контрола и за вредите, поради което дължал заплащане на обезщетение. В качеството си на ЗП изпълнил всички необходими, достатъчно ефективни мерки за опазване на земеделската продукция като охранявал нивите си денонощно и непрекъснато, със специално наета охранителна фирма, със собствени сили и средства- лично и със свои служители, със специални, прогонващи дивеча препарати, шумосъздаващи средства- пиратки, изстрели във въздуха с оръжие. Трябвало да се обърне внимание и на факта, че през последните години имало свръхпопулация на дивеча в този район на България, а ответникът имал интерес да има повече дивеч, за да привлечла ловци по линия на международния ловен туризъм, както и на ловци от България, тъй като това била основната му стопанска дейност, от която реализирал приходите и печалбите си. За тази цел повечето от Държавните ловни стопанства в страната изграждали огради около дивечовъдните си станции, за да можели да контролират движението на дивеча /както и да предпазват от браконieri/ и да не позволявали дивите животни да нападнат нивите и да причиняват щети на земеделските производители. В случая това не било направено, което показвало, че съобразно разпределената отговорност между стопаните на дивеча от една страна- да контролират дивеча, което било приоритетното задължение, защото дивечът, стопанисван от ответника бил активният причинител на вредите и от друга страна земеделските стопани- да пазят нивите си, ответникът не изпълнил в достатъчна степен задължението си, а той изпълнил задължението си в максимален обем. Отказът на ответника да му заплати обезщетение за причинените му вреди, пораждал правният интерес от иска.

Претендира съдът да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата в размер на 50 000 лв., частично от общо дължимата сума в размер на 104 816.28 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди от дивеч, ведно със законната лихва, считано от 07.03.2023 г. до окончателното плащане, както и направените разноски за производството.

Ответникът СИТП, ТП ДЛС „Дунав“- гр.Русе, ЕИК 117571403 е подал отговор по реда и в срока на чл.131 от ГПК, в който изразява становище за

неоснователност на предявеният иск. Оспорва пасивната си материално-правна легитимация по иска с доводите, че „Северноцентралното държавно предприятие“ ДП- гр.Габрово било юридическо лице със статут на държавно предприятие по чл.62, ал.3 от ТЗ, а Държавно ловно стопанство „Дунав“- Русе било негово териториално поделение. Със Заповед № РД49-110/13.04.2011г. на министъра на земеделието и храните бил определен района на дейност на „Северноцентралното държавно предприятие“ ДП като от датата на вписване на държавното предприятие в търговския регистър, описаните в т.2 държавни горски стопанства и държавни ловни стопанства, измежду които и ДЛС „Дунав“, ставали териториални поделения на „СЦДП“ ДП- гр.Габрово. Твърди, че З. С. Т. неоснователно предявил иска си срещу ТП ДЛС „Дунав“- Русе. Твърди, че процесният земеделски блок бил в землището на с.Сваленик, в района на ловна дружина- Сваленик, член на Сдружение ловно рибарско дружество „Ф.Т.“- Русе, който факт бил констатиран в Протокол за нанесени щети от дивеч от 07.03.2023г. от комисията, назначена със Заповед №29/24.02.2023г. на директора на РДГ- Русе. По силата на чл.79, ал.1 от ЗЛОД пасивно материално- правно отговорен за обезщетяване на причинените вреди било Сдружение „Ловно- рибарско дружество Ф.Т.- Русе“ по силата на сключен договор за предоставяне стопанисването на дивеча в определен ловностопански район за ТП ДЛС „Дунав“- гр.Русе

Оспорва и твърдението, че ищецът предприел всички необходими мерки за опазване на земеделската си продукция с доводи, че с оглед момента на сключване на договора за охрана, тази мярка била взета късно, както и че описаните мерки били с временен характер и се явявали недостатъчни за предотвратяване на евентуално настъпване на щети върху посеви от диви животни. Оспорва претенцията и по размер. Навежда доводи, че се претендира обезщетение за пропуснати ползи от произведена продукция, които не били установени. Не бил доказан пропуснат доход от страна на ищеца, който да имал траен и сигурен характер и който да бил пряка и непосредствена последица от поведението на стопанството. Не били ангажирани доказателства, че ищецът със сигурност би получил доход от продажбата на пшеница, тъй като засяването на реколта предполагала възможност да се увеличи имуществото, но не гарантирало сигурен добив на пшеница, още повече продажбата му на пазара по средни пазарни изкупни цени.

Иска отхвърляне на иска и на акцесорната претенция за заплащане на лихва, както и присъждане на направените разноски.

След преценка на събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Т. С. Т. е регистриран като земеделски производител 13.02.2015 г. ЕКАТТЕ 63427 съгласно регистрационна карта, издадена от МЗХ.

Видно от анкетна карта на Областна служба „Земеделие“-гр.Русе, споразумение №РД-05-50-12/30.08.2022г. за ползване на земеделските земи в землището на с. С., местността „П.“ и приложените към тях кадастрални карти през стопанската 2022/2023г. Т. Т. е обработвал земеделски имот, комасиран в БЗС №65509-725-4/216803/ с площ 71.54 ха /715.4 дка/.

Със заповеди № РД46-59/18.01.2001 г. и №РД46-1469/14.08.2001г. на МЗГ са определени границите на ловностопанските райони като горепосочения имот попада в района на дейност на ДЛС „Дунав“. С протокол от 03.11.2011 г. е извършено разпределение на районите като територията, на която се намира обработваемия имот е предоставен за стопанисване на ЛРС „Ф.Т.“- гр. Русе. С договор за предоставяне на стопанисването на дивеча на ловните сдружения по чл.30 от ЗЛОД, сключен на 07.08.2009 г. на основание чл.29, ал.8 от ППЗЛОД и Заповед №491/09.04.2009 г. на Председателя на Държана агенция по горите ДГС, /ДЛС/ „Дунав“- гр.Русе възлага на ЛРС „Ф.Т.“- гр.Русе стопанисването и ползването на дивеча в описаните в договора ЛСР, в т.ч. и района на с.Сваленик,Русенска област.

Въз основа на подадено от Т. Т. заявление до РДГ- гр.Русе- вх. №РД12095/09.02.2023 г. със заповед № 29/24.02.2023 г. на Директора на РДГ- Русе е назначена комисия за извършване на оглед на щетите във физически блок 65509-725-4/216803/ с площ 71,54 ха в землището на с.Сваленик, Русенска област, обработван от Т. Т. и е съставен протокол за нанесени щети от дивеча от 07.03.2023 г. В протокола е удостоверено, че дивечът, обитаващ територията, се стопанисва от ловна дружина С., която влизала в състава на ЛРД „Ф.Т.“- гр.Русе. Посочено е също, че нивата била засята с пшеница и е установено, че на площ от 30,06 ха, представляваща 42% от парцела, реколтата била унищожена от диви прасета. В протокола са отразени и

изявленията на Т. и инж. Н.Х.- специалист по ловно стопанство в СЛРД „Ф.Т.“- гр.Русе, че дирите на дивите прасета водели към ДЛС „Дунав“-Русе.

С приетата по делото агро-икономическа експертиза се установява, че размерът на направените от Т. Т. разходи за засяване и обработка на унищожените посеви възлиза на 66 764,61 лв. съгласно счетоводните данни, както и че от унищожената площ ищецът би реализирал доход в размер на 104 816, 63 лв.

При определяне на този размер експертът е съобразил приетите по делото справка на ОД „Земеделие“- гр.Русе- изх.№Д-551-1/18.04.2023г. и справка от САПИ- изх.№6339/07.04.2023г.

Съдът възприема изцяло заключението на ВЛ с оглед специалните му знания и като неоспорено от страните.

За охраняване на земеделския имот З. Т. на 07.02.2023г. сключва договор за охрана с „Т.К.“ ЕООД- гр.Ц.К..

С показанията на св.Т.К. се установява, че Т. искал да му охранява нивите от набези на животни. Охраната се извършвала с постоянни обходи денонощно, които извършвал сам, защото площта била малка и нямал други служители. Свидетелят сочи, че при сключването на договор обичайна негова практика била да огледа обекта, който ще се охранява и при огледа, който извършил на 07.02.2023г., видял, че има големи щети- ями, които били изровени от диви прасета. Към момента на сключване на договора тези щети били вече факт. С показанията му се установява също, че впоследствие продължили да идват диви животни- основно прасета, които идвали от „Б.“. Още първата вечер около 18 ч. при отиването си на нивата видял между 80 и 100 диви правеса, които ровели, започнал да ги гони с автомобила си- навлязъл от асфалта в нивата и дивите прасета тръгнали в другата посока- към „Б.“. Свидетелят установява, че видял пътеките им. Заедно със служителите на Т. започнали да ходят към 17 ч. и виждал как дивите прасета идват от страната на „Батаклията“, придвижвали се на стада от 20-30 прасета. От едната страна- от към дерето, от където идвали прасетата, пробвал да ограда с електропластир, но нямало никакъв ефект.

С показанията на св.Н.Д. се установява, че същия участвал в състава на комисия, която трябвало да извърши оглед на обработваната от Т. Т.

зеделска земя. Участвал в комисията като представител на Ловната дружинка на с.Сваленик. Свидетелят сочи, че имота бил засаден с пшеница. Заедно с другите членове на комисията огледали нивата и описвали какво е състоянието ѝ- била в дупки и изровена, имало нанесени големи щети. По дупките, които били изкопани и по следите, които забелязали, установили, че щетите са причинени от диви прасета, тъй като преобладавали техните следи. За огледа и констатациите бил съставен протокол. Свидетелят сочи, че ловната дружинка е направила 7-8 автоматични хранилки, разположени в гората и по периферията на гората като целта била да се ограничи движението на животните, тъй като се хранят на тях. Хранилките се поддържали целогодишно, два пъти седмично. Имали и план за обстрел, който преизпълнили. Свидетелят установява още, че в съседство се намира дивечова станция „Батаклията“, която се занимава с развъждане и стопанисване на дивеч- благороден елен, сърна и дива свиня. Станцията се охранявала. На дивечовъдната станция „Батаклията“ нямало ограда и животните се движели свободно. При огледа установили движението на дивите прасета- в тази част терена бил такъв, че те се движели в колона, минавали през дървета, което било до имота, обработван от Т., а другия край на дърветата стигал до „Батаклията“. Последната се намирала на километър и нещо от нивата на Т., но пътеките на дивите животни вървели по дърветата и идвали точно от тази част. Свидетелят уточнява, че не са ходили по самите пътеки, но се виждало как се движела пътеката по дърветата. Посочваа, че имало две пътеки, които идвали от посока „Батаклията“. Ежедневно пътувал от гр.Русе до с.Сваленик и обратно, всеки ден минавал покрай блока на ищеца, но не бил виждал през деня диви прасета на тази нива. Много често виждал диви прасета, които излизали от „Батаклията“ и се движели в района, но в нивата на ищеца лично той не бил виждал. Не бил виждал през деня около нивата на Т. да има жива охрана и да се ползват пиротехнически средства.

С показанията на сл.Н.Х. се установява, че участвал в комисия, назначена със заповед на директора на ДАГ. Направили оглед на стопанисвания от Т. имот и констатирани щети, причинени от диви прасета. Констатациите били описани в протокол. При огледа забелязали, че имало две доста големи пътеки, които вървели към горския масив „Батаклията“, но не проследили пътеките. Като ръководител на Ловното сдружение с. Сваленик заявява, че през 2023 г. преизпълнили плана за обстрел, използвали

и близо пет тона храна, основно царевица, за хранене на дивите животни. Свидетелят сочи също, че дивата свиня и елена не обитавали малки територии. Самата гора „Батаклията“ бил големият участък, където се извършвала популацията на този дивеч, била създадена с цел да се развъжда дивеча. Свидетелят установява още, че Дивечовъдната станция има охрана, която пазела от браконieri, охранявала имота и сградата, изхранвала дивеча.

С показанията на св.М.С. се установява, че от 2002 г. работи в ДЛС „Дунав“. Държавно ловно стопанство имало пет ловни района, които стопанисвало. До с. Сваленик най-близкия район, който се стопанисвал, бил район „Батаклията“. Свидетеля сочи, че тези райони били определени със Заповед на министъра на земеделието и горите. В местността „Батаклията“ имало дивеч- главно благороден елен, сърна и дива свиня. Дейностите, които извършвали в тази местност, били по опазване и изхранване на дивеча. Зимното хранене се извършвало с хранилки, а през другото време гледали дивечови ниви, които се сеели със зърнени и житни култури. Опазването на дивите животни се осъществявало чрез служители. Охраняването на района се извършвало чрез обход, проверка на автомобили и на хора за установяване целта на посещенията им в гората. Свидетелят установява също, че дивата свиня се движела свободно, нямала конкретно място за домуване. Не бил виждал диви прасета да излизат и да се връщат в „Батаклията“. Участвал като председател на комисия за установяване на щетите в имот, стопанисван от Т. Т.. При огледа установили наличие на участък, засят с пшеница, който бил изровен. Установили щетите- била изровена пръста, установили следи от влизане и излизане в нивата, някои от следите водели в посока към Държавния район, но лично той установил наличието на следи и в други посоки. Имало следи от големи и малки диви прасета, но броя не можел да се установи. Свидетелят установява също, че в ДЛС виждал само на благороден елен, не бил виждал следи, каквито имало в земеделските площи. Св.С. установява, че Африканската чума при дивата свиня намалила значително популацията. Дейността, свързана с развъждането, се осъществявала чрез внос на други диви животни с цел опресняване на кръвта и избягване на кръвосмешение. За периода, когато ходили да описват щетите не бил виждал диви свине да влизат и излизат в „Батаклията“.

С показанията на св.А.В. се установява, че Държавен ловно стопански

район „Батаклията“ изхранвал дивеча с хранилки. От две години с цел да не се привличат дивите прасета като местообитание, имало заповед да се преустанови храненето им и затова били направени по- високи хранилки- за изхранване на другите диви животни. Свидетелят сочи, че до 2019г. имало интерес към дивата свиня, правел се групов лов, но след появата на африканската чума много животни умрели, популацията им била свалена почти до нула. Свидетелят установява също, че дивата свиня нямала определено местодомуване, живеела там, където има спокойствие и храна. При извършваните от него обходи виждал всякакъв дивеч, а дивичов пътеки имало навсякъде- и през нивите, и през асфалта.

Съдът цени показанията на разпитаните по делото свидетели през призмата на чл.172 от ГПК и им дава вяра, тъй като същите сочат непосредствено възприети факти, последователни са, логични и кореспондират с останалите доказателства по делото.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Предявен е иск за заплащане на обезщетение за причинени щети от дивеч с правно основание чл.79, ал.1 от ЗЛОД.

Съгласно разпоредбата на чл.79, ал.1 от ЗЛОД обезщетенията за щети, нанесени от дивеча в ловностопанските райони на земеделски култури, горска растителност и на домашни животни в разрешените за паша райони, се заплащат от лицата, стопанисващи дивеча.

Нормата на чл.80, т.3 от ЗЛОД сочи, че обезщетения за щети, нанесени от дивеча, не се изплащат в случаите, когато не са изпълнени мерките по чл.78, ял.2 от закона- т. е. когато земеделският производител не е изпълнил предвидените в ЗОСИ, в ЗГ и в други нормативни актове мерки с цел ограничаване на щети, които може да нанесе дивечът.

Цитираните правни норми сочат, че право на обезщетение имат онези лица, които да претърпели щети от дивеч и които са изпълнили мерките, предвидени в чл.78, ал.2 от ЗЛОД.

В доказателствена тежест на ищеца е да установи кумулативно дадените предпоставки за възникване на субективното право на обезщетение за

причинени щети от дивеч.

По делото се установи, че ищецът е регистриран като земеделски производител като за стопанската 2022/2023 г. е обработвал земеделски имот, нахоящ се в землището на с.Сваленик, Русенска област, комасиран в БЗС №65509-725-4/216803 / с площ 71.54 ха /715.4 дка/, която е била засята с пшеница.

Установи се също, че в имота има причинени щети от диви житотни-диви свине, както и че е изпълнена изискуемата по чл.82 от ЗЛОД вр.чл.117 от ППЗЛОД административна процедура- въз основа на заявление от ищеца с вх. рег.№ РД12095/09.02.2023 г. със заповед № 29/24.02.2023 г. на Директора на РДГ-Русе е назначена комисия за извършване на оглед на щетите във физически блок 65509-725-4/216803/ с площ 71,54 ха, нахоящ се в землището на с.Сваленик, Русенска област и обработван от Т.. При извършване на огледа назначената комисия е съставила протокол за нанесени щети от дивеча от 07.03.2023 г., в който е удостоверено, че дивечът, обитаващ територията, се стопанисва от ловна дружина Сваленик, която влиза в състава на ЛРД „Ф.Т.“- гр.Русе. Посочено е също, че нивата била засята с пшеница и е установено, че на площ от 30,06 ха, представляваща 42% от парцела, реколтата била унищожена от диви прасета. В протокола са отразени и изявленията на Т. и инж. Н.Х.- специалист по ловно стопанство в СЛРД „Ф.Т.“- гр.Русе, че дирите на дивите прасета водели към ДЛС „Дунав“-Русе, както и предприетите от ЗП мерки по опазване на имота- сключване на договор за охрана.

Изложените факти дават основание да се приеме, че в процеса ищецът е установил първата предпоставка, регламентирана в закона.

По делото обаче не е установена втората предпоставка, която поражда правото на обезщетение по реда на чл.79 от ЗЛОД.

Съвкупната преценка на релевираните доказателства дават основание на съда да приеме, че ищецът не е изпълнил мерките, предвидени в чл.78, ал.2 от ЗЛОД. Същият не е изпълнил предвидените в ЗОСИ, в ЗГ и в други нормативни актове мерки с цел ограничаване на щети, които може да нанесе дивечът.

Разпоредбите на Закона за опазване на селскостопанското имущество –

чл.16-17 предвиждат възможност за организиране на полска охрана от съответната община, както и начина, по който се финансира издръжката ѝ, при което е спомената и възможността съответната организация да организира собствена полска охрана. Изпълнението на предвидената в закона мярка по включване в организирана от общината полска охрана обаче е възможно да бъде изпълнена само, когато такава общинска полска охрана е организирана и по реда на чл.10 от ЗОСИ са назначени полски пазачи, респ. за съответната община по реда на чл.11 от закона са определени доброволни сътрудници. Когато такава охрана от страна на общината не е организирана, всяка селскостопанска организация, респ. всеки земеделски производител следва да организира такава охрана за обработваната от него земеделска земя било чрез назначаване на служители, които да осъществяват охрана на блоковете, т. е. чрез възлагане на тази дейност на определени конкретни служители, било чрез осъществяване на тази дейност по график от всички наети от земеделския производител лица, било чрез възлагане на дружество, специализирало се в тази област. Във всички случаи обаче земеделският производител следва да вземе най-подходящите мерки за опазване на реколтата по начин, който да може да се приеме за ефективен с оглед особеностите на съответната местност, в която се намират обработваните от него земеделски земи. Формалното изпълнение на задължението по опазване на селскостопанското имущество без отчитане на конкретните особености на съответния район, не може да се приеме за изпълнение на мерките по чл.78, т.3 от ЗЛОД.

Когато обработваните земеделски земи се намират в район, граничещ с ловностопански район, земеделският производител следва да избере подходящите мерки за опазване на засетите култури, които ефективно да отблъсват и предотвратяват набезите на дивите животни, които мерки могат по правилата на науката, както и на формалната житейска логика да дадат целения резултат при нормална за съответния регион популация за съответния вид диви животни. Само по себе си представянето на доказателства за сключен договор с фирма за охрана, както и за използване на отблъсващи дивите животни препарати и средства не обосновава извод, че са изпълнени мерките по чл.78, т.3 от ЗЛОД. В процеса е необходимо е да се докаже, че задълженията по сключения договор са били изпълнявани, тъй като именно земеделският производител следва да следи охраната на посевите

да се осъществява ефективно, за да се освободи от предвидената в чл.80 от ЗЛОД последица. Необходимо е също така в производството по предявения по реда на чл.79 от ЗЛОД иск да се представят доказателства, установяващи ефективността на взетите мерки за охрана на реколтата – да се установи дали използваният от земеделския производител препарат, предназначен за отблъскване на диви животни, е подходящ за съответния животински вид, обитаващ граничния ловностопански район; да се установи доколко в съответната местност е подходящо и възможно поставянето на огради (оградни мрежи или друг вид предпазващи ограждения), както и използването на електрически пастири; да се установи доколко ефективни са конкретните средства, които земеделският производител твърди, че е използвал.

В настоящият случай не са ангажирани доказателства за ефективно изпълнение на задължението от страна на ищеца за вземане на съответните мерки за опазване на имуществото си.

По делото се установи, че ищецът е сключил договор за охрана на 07.02.2023г. с „Т.К.“ ЕООД- гр.Ц.К.. С показанията на св.Т.К., които съдът кредитира, се установи, че при сключването на договора съобразно обичайната му практика, същият е извършил оглед на имота. При огледа, който извършил в деня на сключване на договора за охрана- 07.02.2023г., установил, че има големи щети- ями, които били изровени от диви прасета. Към момента на сключване на договора тези щети били вече факт. Свидетелят посочва също, че охраната извършвал сам, тъй като нямал други служители като при обходите му помагали и служители на ищеца. Установява също, че имало голям брой диви свине, които не успял да спре и чрез поставяне на електрически пастири.

Посочените обстоятелства мотивират съдът да приеме, че предприетите от ищеца мерки са били несвоевременни и неефективни, поради което не може да се приеме, че той е изпълнил задължението си по чл.78, ал.2 от закона.

С оглед на това и предвид разпоредбата на чл.80, т.3 от ЗЛОД съдът приема, че за същият не е възникнало субективното право на обезщетение за причинените му щети от дивите животни.

В процеса ищецът не е установил активната си материално- правна легитимация, което обуславя неоснователност на предявеният иск.

По делото не е установена и пасивната материално- правна легитимация по иска.

Лицето, чиято отговорност може да бъде ангажирана по реда на чл.79 от ЗЛОД е това, което стопанисва дивича.

По делото се установи, че със заповеди № РД46-59/18.01.2001 г. и РД46-1469/14.08.2001г. на МЗГ са определени границите на ловностопанските райони като горепосочения имот попада в района на дейност на ДЛС „Дунав“. С протокол от 03.11.2011 г. е извършено разпределение на районите като територията, на която се намира обработваемия имот е предоставен за стопанисване на ЛРС „Ф.Т.“- гр. Русе. С договор за предоставяне на стопанисването на дивеча на ловните сдружения по чл.30 от ЗЛОД, сключен на 07.08.2009 г. на основание чл.29, ал.8 от ППЗЛОД и Заповед №491/09.04.2009 г. на Председателя на Държана агенция по горите ДГС, ДЛС „Дунав“- гр.Русе възлага на ЛРС „Ф.Т.“- гр.Русе стопанисването и ползването на дивеча в описаните в договора ЛСР, в т.ч. и района на с.Сваленик, Русенска област.

Предвид тези доказателства съдът приема, че ответника не е лицето, стопанисващо дивича по смисъла на чл.79 от ЗЛОД, съответно същият не е пасивно материално легитимиран по иска. Това обуславя неоснователността на предявеният иск срещу него.

Предявеният иск за заплащане на обезщетение за причинени щети от диви животни е неоснователен и следва да се отхвърли.

Неоснователността на главния иск обуславя неоснователност и на акцесорната претенция за заплащане на лихва за забава, поради което същата следва да се отхвърли.

Съгласно чл.78 от ГПК разноските за производството са в тежест на ищеца.

В полза на ответника следва да се присъдят направените от него разноски за производството- сума в размер на 150 лв. юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените от Т. С. Т., ЕГН ***** от с.С., Русенска област против СИДП, ТП ДЛС „Дунав“- гр.Русе, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.Р., ул.“М.Л.“ №** иск за сумата в размер на 50 000 лв., частично от сума в размер на 104 816.28 лв., представляваща обезщетение за причинени щети от диви животни, както и иска за заплащане на мораторна лихва, считано от 07.03.2023 г.

ОСЪЖДА Т. С. Т., ЕГН ***** от с.С., Русенска област да заплати на СИДП, ТП ДЛС „Д.“- гр.Р., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.Р., ул.“М.Л.“ №** сумата в размер на 150 лв. разноси за производството.

Решението може да се обжалва пред ВТАС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Русе: _____